

Medlemmer til at se, hvor nødvendig en Forandring er, og maaske Opfordringen derfra senere kunde komme.

Justitsministeren (Alberti): Jeg kan ikke tro, at det ærede Medlem kan have Ret, naar han ikke alene åntydede, men ligefrem sagde, at tidligere Justitsministre, hvis Forholdene virkelig vare saa sorte, som det ærede Medlem siger, at de ere, saa af Hensyn til paagældende Embedsmand skulde lade Publikum, der har Sager, blive ved at lide, ved ikke at kunne faa sine Sager fremmede til Dom. Jeg kan ikke tro, at det ærede Medlem kan have Ret deri, men det ærede Medlem sagde jo ogsaa udtrykkelig, at han ikke havde konfereret med nogen af de tidligere Justitsministre, og at det altsaa kun var sine egne Tanker, han fremsatte. Jeg har allerede sagt, at Forholdene i Sø- og Handelsretten ere meget vanskelige, men naar nu det ærede Medlem tyr til Statistikken og henviser til, at der i Aarene 1892—1901 er afsagt 3,055 Domme, synes det mig dog ikke, at dette er saa stærkt egnet til at forskrække. Thi ser man paa Talene for det foregaaende Tiaar, fra 1882—1891, er der blevet afsagt 2,970 Domme; stille vi altsaa disse to Tiaar ved Siden af hinanden, har der kun været en ret ringe Fremgang. Og det ærede Medlem maa jo heller ikke glemme, at over Halvdelen af disse Domme ere Udeblivelsesdomme, som, efter alt hvad jeg ved, en Assistent ved Retten skriver. Det er altsaa noget lignende, som man mener, man herefter i udvidet Maalestok kunde gøre ved Domme, der ikke ere Udeblivelsesdomme, men som afsiges efter egentlig Procedure. — Det ærede Medlem mener, at det vilde falde mig ret let at faa et Lovforslag angaaende Sø- og Handelsrettens Udvidelse gennemført i Folketinget, og det ærede Medlem grunder sin Formening derpaa, at alle de Forslag, jeg har stillet paa Finansloven, ere blevne vedtagne i Folketinget. Men det er i Virkeligheden slet intet Bevis, det beviser kun, at jeg ved mine Begæringer paa Finansloven har været saa heldig stadig at træffe det rette og det, som jeg kunde faa Folketinget med til. Nu vil det ærede Medlem friste mig ud derover, friste mig til at foreslaa noget, som jeg føler mig forvisset om, at jeg ikke vil faa Folketinget med til, og saa vil jeg dog foretrække at holde mig tilbage. Kan saa det ærede Medlem foranledige Folketingsmænd til at stille Forslaget, og det

viser sig, at disse kunne skaffe Flertal for det i det andet Ting, skal jeg selvfølgelig ikke have det mindste derimod, men tværtimod finde, at det vil være en fortræffelig Løsning af denne vanskelige Sag. — Det ærede Medlem lod forstaa ret tydeligt, at min Tanke skulde være den, at naar jeg ikke vilde fremme Forslag om dette og andet lignende, saa skulde det være for derigennem at skabe en ret fortvivlet Tilstand paa forskellige Omraader af Retsplejen, for at dette skulde trykke Retsreformen igennem. Det ærede Medlem er fuldstændig uberettiget til at tillægge mig en saadan Tanke, den kan ikke knyttes til et eneste Ord, jeg har sagt, hverken ved denne eller nogen anden Lejlighed.

P. G. C. Jensen: Den ærede Minister var vistnok mindre heldig i sine Udtalelser om Grunden til, at tidligere Ministre ikke havde rørt ved Sagen, idet han mente, at naar Forholdene havde været saa slette den Gang, og de ikke havde gjort noget ved det, var det Bevis for, at der overhovedet ikke trængtes til nogen egentlig Forandring. Den ærede Minister har nemlig overset, at der i en Skrivelse til Folketingets Finansudvalg — den staar i Tillæg B., nederst Sp. 805—806 og øverst 807—808 — staar omtalt som Indhold af Beretningen fra Retsformanden, at før 1900 havde der aldrig været over 1,100 Retsager paa Retslisten for noget Aar, men nu var der i 1900 og 1901 paa Retslisten opført henholdsvis 1,375 og 1,395 Sager, hvilket altsaa er en meget stærk Stigning. Det vil sige, at der netop i de to Aar 1900 og 1901 er sket en Stigning af noget nær 30 pCt. i Antallet af Sager, og det er altsaa netop, efter at den ærede Ministers Forgænger er traadt fra, at Stigningen har været saa stærk. Det er naturligvis denne Omstændighed, der har bevirket, at Retsformanden er kommen og har sagt, at det kan ikke gaa længere. — Den ærede Minister mente ikke at have sagt noget som helst, der kunde give Anledning til at mene, at han vilde lægge, om jeg saa maa sige, et Pres paa at faa en Retsreform snarest muligt frem derved, at han lader Tilstanden være, som den er. Hvis jeg ikke har Ret i mine Formodninger om, at det var det, der laa i den ærede Ministers Udtalelser, saa maa et af to være Tilfældet, enten at den ærede Minister har udtrykt sig mindre tydeligt end han plejer, eller at jeg har været mindre sikker i min Opfattelse.